

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/611/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111215668
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3111215668.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa F. G. T. P., F., bytom S. S. XXX, zastúpeného Mgr. Tomášom Dohálom, advokátom so sídlom Lúčna 491, Trenčianska Turná proti odporcovi Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne, Študentská 2, Trenčín, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom Piaristická 6667, 911 01 Trenčín, o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. júna 2013, č. k. 26C/145/2011-386, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd určil, že výpoveď odporcu z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorá bola doručená navrhovateľovi dňa 08.02.2011 je neplatná. Návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie. Vymienil si právo rozhodnúť o náhrade trov konania po právoplatnosti rozsudku (§ 151 ods. 3 O.s.p.). V odôvodnení svojho rozsudku uviedol svoje skutkové zistenia a právne závery, podľa ktorých pracovnoprávny vzťah účastníkov konania bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 01.06.1998 a v znení dohody o zmene pracovnej zmluvy bol dojednaný na dobu určitú, a to do 09.04.2013. Navrhovateľ pracoval na vo funkcii profesora v odbore Mechatronika a bol zaradený na Fakulte mechatroniky. Pracovný pomer s navrhovateľom ukončil odporca v zastúpení rektorom Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne výpoveďou zo dňa 07.02.2011, doručenou navrhovateľovi dňa 08.02.2011 podľa § 28 ods. 4 Zákonníka práce. Výpoveď bola navrhovateľovi daná podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti. Trojmesačná výpovedná doba (§ 62 ods. 1 veta druhá Zákonníka práce) začala plynúť dňa 01.03.2011 a uplynula dňa 31.05.2011. Navrhovateľ s danou výpoveďou nesúhlasil a listom zo dňa 01.06.2011 rektorovi Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní a pridelovaní práce. Dňa 01.06.2011 sa navrhovateľ dostavil na pracovisko. Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 04.07.2011 v lehote stanovenej v § 77 Zákonníka práce, t.j. do dvoch mesiacov odo dňa 31.05.2011, kedy mal pracovný pomer navrhovateľa podľa výpovede danej odporcom v zastúpení rektorom skončiť, uplatnil navrhovateľ svoje právo na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde. Z dôvodu očakávaného deficitu hospodárenia na Fakulte mechatroniky v roku 2011 v sume 52.112,94 € rozhodol rektor Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu podľa čl. 10 ods. 5 štatútu Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne účinného v čase jeho zavedenia. V zmysle čl. 10 ods. 5 štatútu Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne účinného v čase vyhlásenia krízového manažmentu mal právo v prípade porušenia rozpočtových pravidiel niektorou zo súčastí zaviesť mimoriadne opatrenie (krízový manažment). V konaní nebolo preukázané, že by iný vnútorný predpis upravoval podmienky, dôsledky a prechod práv a povinností z dekana fakulty na rektora univerzity v prípade zavedenia mimoriadneho opatrenia. Rektor Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne v oznámení o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu rozhodol o jeho prebratí rozhodovacích právomocí dekana fakulty v ekonomickej, organizačnej a personálnej

oblasti s účinnosťou od 16.12.2010. Štatút Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne v čl. 10 ods. 12 v znení účinnom od 13.03.2009 priznával rektorovi univerzity právo rozhodovať o pracovno-právnych vzťahoch so zamestnancami univerzity, ktorí nie sú zaradení na fakultách a v čl. 16 ods. 1 účinnom od 13.03.2009 priznával právo dekanovi fakulty rozhodovať o pracovno-právnych vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte. Štatút Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne účinný v čase vyhlásenia mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu neupravoval, a teda neumožňoval prechod práva rozhodovať v pracovno-právnych vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte z dekana fakulty na rektora univerzity, nakoľko oprávnenia rektora a dekana v týchto vzťahoch upravoval konkrétne čl. 10 ods. 12 a čl. 16 ods. 1 štatútu. Rektor Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne preto vydal rozhodnutie č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení sedemnástich funkčných miest na Fakulte mechatroniky ako neoprávnená osoba, nakoľko rozhodnúť o zrušení miest mal právomoc v zmysle čl. 16 ods. 1 štatútu dekan fakulty. Rovnako žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov zo dňa 21.01.2011 (vrátane výpovede navrhovateľovi danej odporcom zastúpeným rektorom univerzity) v zmysle organizačných zmien podal rektor univerzity ako neoprávnená osoba, nakoľko túto právomoc v zmysle čl. 16 ods. 1 štatútu mal dekan fakulty. Odporca považoval výpoveď danú navrhovateľovi za vopred riadne prerokovanú so zástupcami zamestnancov. V predmetnej veci však nemal súd preukázané splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede, a to jej riadne prerokovanie zamestnávateľom so zástupcami zamestnancov. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011, ktorý určuje povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru, ako hmotnoprávnu podmienku platnosti uvedených právnych úkonov zo strany zamestnávateľa, nesplnenie ktorej v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 2 Zákonníka práce spôsobuje ich neplatnosť t. j. neplatnosť výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak však účastník právneho úkonu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Takéto konanie sa totiž realizuje nie na dosiahnutie výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len preto, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom, preto treba takýto výkon práva považovať, aj keď je formálne v súlade so zákonom, za zdanlivý výkon práva. Účelom takéhoto konania nie je totiž výkon práva, ale snaha poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že nedošlo k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede uvedenej v ustanovení § 74 Zákonníka práce, ktorá má za následok neplatnosť tohto právneho úkonu. Za prerokovanie výpovede totiž nemožno považovať len predloženie žiadosti o prerokovanie ukončenia pracovného pomeru a návrhu výpovede. Takéto konanie odporcu možno vyhodnotiť len ako jeho oznámenie odborovému orgánu o jeho úmysle rozviazať pracovný pomer s navrhovateľom. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce o účasti zástupcov zamestnancov pri skončení pracovného pomeru nemožno totiž vykladať izolovane, ale v nadväznosti na ďalšie ustanovenia Zákonníka práce. Citované zákonné ustanovenie nie je totiž samoučelné, ale smeruje na ochranu zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a bez dôvodu neprepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru. Účasť príslušného odborového orgánu pri skončení pracovného pomeru nemožno považovať len za formálny úkon bez materiálneho obsahu. Opačný záver by viedol k tomu, že povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s odborovým orgánom výpoveď z pracovného pomeru, ktorej nesplnenie je sankcionované jej neplatnosťou, by bola výlučne formálna, bez reálnej možnosti odborového orgánu prerokovať so zamestnávateľom takúto výpoveď a vyjadriť sa k nej (uznesenie NS SR sp. Zn. 5Cdo 255/2008). Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu na prerokovanie, či prekonzultovanie, a to pred tým, než vo veci rozhodne s tým, že forma prerokovania nie je zákonom stanovená, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne. Za takú sa však nepovažuje iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o zamýšľanom rozhodnutí tak, ako sa to v prejednávanej veci udialo, čo je zrejme zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčíne konaného dňa 26.01.2011, z ktorej vyplýva, že prítomní na zasadnutí boli len členovia výboru odborového orgánu podľa prezenčnej listiny zo dňa 26.01.2011. Svedok T. G. T. S. vo svojej výpovedi tvrdil, že návrh na prerokovanie výpovede navrhovateľovi osobne predkladal a jej prerokovania sa osobne zúčastnil. Z prezenčnej listiny ani zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčíne nevplyva, že by sa ho bol svedok Doc. G. T. S. ako poverený zástupca odporcu zúčastnil. Výpoveď svedka Doc.

G.. T. S. je preto v rozpore s vykonaným dokazovaním a vzhľadom na jeho vzťah k odporcovi, u ktorého je naďalej zamestnaný, súd považoval jeho výpoveď za účelovú v úmysle privodiť odporcovi, svojmu zamestnávateľovi, priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že zástupcom zamestnancov bola v súlade s § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011 daná na prerokovanie samotná výpoveď ako písomný právny úkon v zmysle § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Zo žiadosti o prerokovanie a jej prílohy ani zo zápisnice z rokovania nevyplýva, že sa výbor Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčíne oboznámil s výpoveďou, ktorú odporca zamýšľal dať navrhovateľovi, ale iba vyjadril rešpektovanie obsahu žiadosti rektora a vyjadril s ňou súhlas. Aj z tohto dôvodu mal súd za preukázané, že k riadnemu prerokovaniu výpovede podľa § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.01.20011 nedošlo. Skutočnosť, že dodatkom č. 1 k štatútu Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne s účinnosťou od 26.01.2011 v zmysle zmeneného čl. 16 ods. 10 došlo k prechodu kompetencie v pracovnoprávných vzťahoch v plnom rozsahu z dekana fakulty na rektora univerzity, nemá vplyv na skutočnosť, že právne úkony vykonané do účinnosti dodatku č. 1 k štatútu (do 26.01.2011) v pracovno-právnych vzťahoch voči zamestnancom, ktorí sú pracovnoprávne zaradení na fakulte, sú neplatné. Pre neplatnosť týchto právnych úkonov preto nemohlo ani dôjsť k ich platnému prerokovaniu. Navrhovateľ v konaní ďalej namietal neplatnosť výpovede aj z dôvodu, že odporca si nespĺnil ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Uvedené tvrdenie nebolo v konaní preukázané, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že v čase dania výpovede odporcom navrhovateľovi mal tento možnosť zamestnávať navrhovateľa na inom, pre neho vhodnom mieste. Z listinných dôkazov (internetové inzeráty predložené navrhovateľom a protokol o výsledku kontroly Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 17.02.2012) vyplýva, že v čase dania výpovede navrhovateľovi neprebiehala u odporcu žiadne výberové konanie. Na neskôr vyhlásené výberové konania nemožno pre posúdenie splnenia tzv. ponukovej povinnosti prihliadať, nakoľko k ich vyhláseniu došlo až po daní výpovede a týkali sa iných pracovných miest ako miesta navrhovateľa. Na výpoveď svedkyne Ing. S. M., PhD. súd neprihliadal, nakoľko túto považoval za nevierohodnú vzhľadom na jej pomer k odporcovi, a aj s ohľadom na skutočnosť, že z jej výpovede je zrejmé, že bola oboznámená s priebehom konania a aj o listinných dôkazoch, ktoré boli v konaní predložené z titulu jej funkcie kvestorky Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne. V zmysle ustanovenia § 112 ods. 2 O. s. p. súd návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie. Pojednávania na termín 29.05.2013 sa zástupca odporcu nezúčastnil a požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti právneho zástupcu JUDr. Matúša Košaru. Žiadosti o odročenie pojednávania zástupcu odporcu súd nevyhovел z dôvodu, že JUDr. P. O. sa nevystupoval ako zástupca na nariadených pojednávaniach. Na nariadených pojednávaniach s zúčastňovala Mgr. Zuzana O., advokátska koncipientka. Zástupca odporcu je právnickou osobou, ktorá má dvoch konateľov, ktorí obaja majú právnické vzdelania a sú zapísaní v zozname advokátov, takže predmetného pojednávania sa ako zástupkyňa odporcu mohla zúčastniť druhá konateľka spoločnosti JUDr. Danica Birošová, s.r.o. so sídlom Piaristická 46/276, Trenčín, IČO 36 837 857.

Proti tomuto rozsudku odporca podal odvolanie v zákonnej lehote. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť, prípadne rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Deklaroval, že uplatňuje odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p. K jednotlivým odvolacím dôvodom uviedol nasledovné: Podľa jeho názoru, postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a ďalej bolo porušené jeho právo na rovnosť v konaní. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou zo všeobecných záruk

spravodlivého prejednávania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Na pojednávaní dňa 29.05.2013 súd konal v neprítomnosti odporcu, napriek tomu, že odporca navrhol odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, t. j. práceneschopnosti právneho zástupcu, a to bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel. Pred pojednávaním súd odporcovi neoznámil, ako jeho návrh posúdil a na pojednávaní konal v jeho neprítomnosti. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 29.05.2013 nevyplýva, ako súd posúdil žiadosť odporcu o odročenie pojednávania. Súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že žiadosti odporcu nevyhovel z dôvodu, že JUDr. Matúš Košara nevystupoval ako zástupca na nariadených pojednávaniach a podotkol, že zástupca odporcu je právnickou osobou, ktorá má dvoch konateľov zapísaných v zozname advokátov, takže predmetného pojednávania sa mohla zúčastniť druhá konateľka spoločnosti. Súd na pojednávaní dňa 29.05.2013 konal v neprítomnosti odporcu a jeho zástupcu, napriek tomu, že odporca a jeho zástupca sa včas ospravedlnil a súčasne požiadal o odročenie pojednávania na základe lekárskej uznanej práceneschopnosti advokáta JUDr. P. O., konateľa spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. Zo súdneho spisu je zrejmé, že v mene právnickej osoby v prejednávanej veci vystupoval advokát JUDr. P. O., keď podával písomné vyjadrenia a tiež poveroval advokátsku koncipientku, aby sa zúčastnila vytýčených pojednávanií, teda počas konania vykonával zastupovanie odporcu. Dňa 29.05.2013 zástupca odporcu niekoľkokrát telefonicky kontaktoval kanceláriu oddelenia 26C za účelom zistenia stanoviska súdu, ktoré mu nebolo doručené na zvolenú mailovú adresu ani oznámené v rámci telefonickej komunikácie. V tomto prípade je nutné prihliadnuť najmä na skutočnosť, že súd neoznámil zástupcovi odporcu stanovisko k podanej žiadosti o odročenie z dôvodu práceneschopnosti advokáta vykonávajúceho úkony v danom konaní. Nebolo možné spravodlivo požadovať, aby sa druhý z advokátov zástupcu odporcu zúčastnil pojednávania a riadne zastupoval oprávnené záujmy odporcu. Navyše zo zápisnice z pojednávania 29.05.2013 je zrejmé, že právny zástupca navrhovateľa predložil súdu nové listinné dôkazy. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, na záver pojednávania súd vyhlásil uznesenie, ktorým skončil dokazovanie v konaní a odročil pojednávanie na nový termín za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Odporca má za to, že vyššie uvedeným procesným postupom bolo odporcovi znemožnené účinne obhajovať svoje práva a právom chránené záujmy prostredníctvom zvoleného zástupcu.

Okresný súd, podľa jeho názoru, nesprávne právne posúdil otázku právomoci rektora konať pri skončení pracovnoprávneho vzťahu s navrhovateľom. Súd právny záver o nedostatku právomoci rektora konať v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte (vrátane navrhovateľa) zdôvodnil ustanoveniami vnútorného predpisu t. j. Štatútu Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne v znení účinnom od 13.03.2009 (ďalej len „štatút“) na základe čoho skonštatoval, že štatút v čase vyhlásenia mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu neupravoval a teda neumožňoval prechod práva rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte z dekana fakulty na rektora univerzity, nakoľko oprávnenia rektora a dekana v týchto vzťahoch upravoval konkrétne čl. 10 ods. 12 a čl. 16 ods. 1 štatútu. S poukazom na dikciu ust. § 10 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže rektor je štatutárnym orgánom verejnej vysokej školy, koná v jej mene a zastupuje ju navonok v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce. Ďalej z ustanovenia § 28 ods. 9 vysokoškolského zákona vyplýva, že dekan vykonáva právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte v rozsahu a za podmienok určených v štatúte verejnej vysokej školy. Skutočnosť, že vysokoškolský zákon zakotvuje právo dekana fakulty verejnej vysokej školy konať v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte neznamena, že rektor má v tomto prípade odňatú právomoc konať. Súd neprihliadal na to, že vo vzťahu medzi verejnou vysokou školou a rektorom ako štatutárnym orgánom môžu obmedzenia oprávnení rektora konať v mene vysokej školy vymedzené vnútorným predpisom verejnej vysokej školy pôsobiť iba vo vzájomnom vzťahu medzi verejnou vysokou školou a rektorom. Napriek námietkam navrhovateľa odporca v konaní dostatočne objasnil naliehavosť potreby zavedenia mimoriadnych opatrení na Fakulte Mechatroniky s cieľom zabezpečiť hospodárne a efektívne využívanie verejných finančných prostriedkov vzhľadom na rozhodnutia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR, ktorým boli Fakulte Mechatroniky odňaté práva udeľovať absolventom študijných programov akademické tituly a s tým spojený výrazný pokles študentov na fakulte.

Súd v konaní nemal za preukázané riadne prerokovanie výpovede zamestnávateľom so zástupcami zamestnancov, keďže v prejedávanej veci došlo iba k jednostrannému oznámeniu zamestnávateľa o zamýšľanom rozhodnutí ukončiť pracovný pomer s navrhovateľom, ďalej z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že zástupcom zamestnancov bola v súlade s § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011 daná na prerokovanie samotná výpoveď ako písomný právny úkon v zmysle § 61 ods. 1 Zákonníka práce, a teda zástupcovia zamestnancov sa neoboznámili s výpoveďou, ktorú odporca zamýšľal dať navrhovateľovi, ale iba vyjadrili rešpektovanie obsahu žiadosti rektora a vyjadrili s ňou súhlas. Súd svoje rozhodnutie podporil odkazom na uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo/225/2008. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že došlo k riadnemu prerokovaniu výpovede zamestnávateľom so zástupcami zamestnancov. Navrhovateľ v konaní nenamietal prerokovanie výpovede s odborovou organizáciou a v konaní ani nenavrhol dôkazy, ktoré by sponchyňovali odporcom predložené listinné dôkazy príp. výsluch svedka v tejto veci. Ak mal súd za to, že svedecká výpoveď doc. Ing. T. S. je v rozpore s vykonaným dokazovaním z dôvodu, že na prezenčnej listine z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčíne sa nenachádzal jeho podpis, je potrebné zdôrazniť, že vyhotovenie zápisnice z rokovania výboru ZOOZ vrátane prezenčnej listiny je vo výlučnej pôsobnosti výboru ZOOZ, a to akým spôsobom výbor prerokuje a v akom rozsahu v písomnej podobe zaznamená priebeh rokovania je jeho vnútornou záležitosťou, ktorú súd nie je oprávnený skúmať. Tieto zápisnice treba posudzovať po obsahovej stránke, pričom z nej musí byť jasné čoho sa rokovanie týkalo, čo sa prejednávalo a k akým záverom rokovanie organizácie došlo. Účelovosť výpovede svedka súd zhodnotil s poukazom na jeho vzťah k odporcovi a poukázal na úmysel svedka privodiť odporcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach od záverov, ktorých nie je dôvod sa odkloniť zdôraznil, že účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať výpoveď nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru alebo priložený návrh výpovede k žiadosti o prerokovanie adresovanej príslušnému odborovému orgánu obsahoval náležitosti určené ustanovením § 61ods. 2 Zákonníka práce, to znamená, že dôvod výpovede musel byť vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, keďže tento nemožno dodatočne meniť. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie oprel o výklad Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí zo dňa 19.05.2009, sp. zn. 5Cdo/225/2008. Odporca v konaní preukázal predloženie žiadosti odborovému orgánu o prerokovanie výpovede, ktorá obsahovala náležitosti určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce. Bolo by v rozpore so zásadou spravodlivosti, aby konanie odporcu, ktorý ako zamestnávateľ riadne predložil príslušnému odborovému orgánu žiadosť o prerokovanie výpovede navrhovateľa s uvedením výpovedného dôvodu tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom a s odborovým orgánom spoločne rokoval, súd považoval za nedostatočné. Písomnosť právneho úkonu výpovede podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce, na ktorú sa súd v rozhodnutí odvoláva sa vzťahuje na samotnú výpoveď, ktorú zamestnávateľ uplatňuje voči zamestnancovi, nie na žiadosť o prerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce. Absencia písomnej formy výpovede spôsobuje neplatnosť právneho úkonu len vo vzťahu k podaniu samotnej výpovede zamestnancovi, nie pri žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie výpovede so zástupcom zamestnancov.

Navrhovateľ nevyužil právo na písomné vyjadrenie k odvolaniu odporcu.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p., v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. O odvolaní odporcu rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Odporca uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., ktorý spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom.

Odňatie možnosti konať pred súdom je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak postupom súdu sa znemožní účastníkovi konania realizácia procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhajenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Neprítomnosť účastníka konania na pojednávaní, nie je prekážkou toho, aby súd mohol uskutočniť pojednávanie, ak doručenie predvolania bolo preukázané. Vždy však treba uvážiť, či neprítomnosť

účastníka a s tým spojená nemožnosť súčinnosti s ním nie je na ujmu riadnemu zisteniu skutkového stavu (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p., pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

V prejednávanej veci odvolací súd po jej preskúmaní dospel k právnemu záveru, že postupom okresného súdu bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom, preto tento jeho odvolací dôvod je uplatnený oprávnene.

Okresný súd určil vo veci termín pojednávania na deň 29. mája 2013. Predvolanie na toto pojednávanie bolo doručené zástupcovi odporcu - v tom čase Advokátska kancelária JUDr. Danica BIROŠOVÁ, s.r.o. Piaristická 46, 911 40 Trenčín, dňa 22. mája 2013.

Zástupca odporcu - jeho konateľ JUDr. Matúš Košara elektronicou formou požiadal dňa 23. mája 2013 o odročenie pojednávania, pretože uvedený termín koliduje s už skôr zvolanou schôdzou veriteľov úpadcu Pozemné stavby Púchov, s.r.o., kde bol ustanovený do funkcie správcu.

Ďalším návrhom zo dňa 28. mája 2013 požiadal zástupca odporcu - jeho konateľ JUDr. Matúš Košara o odročenie pojednávania z dôvodu jeho práceneschopnosti, ku ktorej pripojil fotokópiu potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti, podľa ktorej je tento práceneschopný od 28. mája 2013. Súčasne pripojil aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že sa nemôže zúčastniť úkonov mimo miesta bydliska. Zástupca odporcu súčasne uviedol aj elektronicú adresu na zaslanie oznámenia o posúdení žiadosti. Z obsahu spisu nevyplýva, či okresný súd bezodkladne oznámil zástupcovi odporcu, ako jeho návrh na odročenie pojednávania na deň 29. mája 2013 posúdil, pričom je zrejmé, že sám zástupca sa informoval, ako bol jeho návrh posúdený, avšak súd (asistentka) mu nevedela dať informáciu. Okresný súd vo veci v určený deň 29. mája 2013 konal a vykonal dokazovanie všetkými listinami, ktoré produkovali obaja účastníci - o. i. aj výročnou správou o činnosti a hospodárení neziskovej organizácie Mechatronik, n. o. Tento dôkaz navrhol vykonať samotný odporca, ktorý mal predložiť navrhovateľ.

Odporca sa k vykonaným listinným dôkazom nemal možnosť vyjadriť, pretože okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a uvedené pojednávanie odročil na vyhlásenie rozsudku na deň 19. júna 2013.

V opísanom procesnom postupe okresného súdu, podľa názoru odvolacieho súdu, sa vyskytlo niekoľko nesprávností, čoho dôsledkom je odňatie možnosti konať pred súdom.

Predovšetkým okresný súd ani pri jednom z návrhov zástupcu odporcu o odročenie pojednávania (z 23-05.2013, z 28.05.2013) tomuto neodkladne neoznámil, ako jeho návrh posúdil.

So záverom okresného súdu, že odporcu mohla zastúpiť na pojednávaní koncipientka, resp. ďalšia konateľka - JUDr. Danica Birošová, možno súhlasiť iba za situácie, že zástupcovi odporcu by oznámil, že jeho návrh na odročenie pojednávania neakceptuje a vtedy, ak by išlo o vec právne jednoduchú, na ktorú by sa iná osoba (v prípade koncipienta by bol potrebný aj súhlas klienta), mohla riadne pripraviť, keďže práceneschopnosť nastala 28. mája 2013 a pojednávanie bolo určené na 29. mája 2013.

Článok 48 ods. 2 Ústavy SR priznáva každému právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Toto ustanovenie je potrebné vykladať vo väzbe na článok 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR tak, že v každom konaní, v ktorom súd vykonáva dôkaz, má účastníkovi umožniť, aby sa k nemu mohol vyjadriť.

V prejednávanej veci preto okresný súd vzhľadom na existujúce dôvody na odročenie pojednávania (§ 119 O.s.p.), vzhľadom na ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania z objektívnych príčin, za situácie, že vykonával všetky listinné dôkazy, ku ktorým sa odporca nemal možnosť vyjadriť (čl. 46 odsek 1 a 2 Ústavy SR a § 123 O.s.p.), odňal odporcovi možnosť konať pred súdom, čo je vada v postupe súdu, ktorej dôsledkom z hľadiska procesných predpisov je zrušenie veci a jej vrátenie okresnému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O.s.p.).

Vzhľadom na spôsobilý uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., z hľadiska hospodárnosti konania, sa už odvolací súd ďalšími odvolacími dôvodmi nezaoberal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .